

удържа още Шипченския проходъ, като се надѣялъ на нѣкакво фантастическо прѣмирие, което по негово мнѣние трѣбвало да спрѣ побѣдоносното шествие на руската армия. Трѣбва да се вѣрва, че турския воененъ министръ е направилъ това безъ да си дава ясна смѣтка за истинското положение на работитѣ. До вечерта, обаче, на този день стана ясно, че обходящитѣ руски колони не сж малки демонстративни части, а цѣли корпуси, и че не съществува никакво прѣмирие. При това положение Весселъ паша трѣбваше да вземе вече самъ на себе си отговорността и да отстъпи прѣзъ нощта отъ 26—27-мо число. Истина, че това отстъпление щеше да бѣде извършено на бърза рѣка и по-голѣмата частъ отъ артилерията трѣбваше да се пожертва, но то все пакъ би могло да стане въ извѣстенъ редъ.

Не бѣше късно да се отстъпи и на 27-мо число, особено слѣдъ обѣдъ когато Трѣвненската колона бѣше отхвърлена слѣдъ втората ѣ атака, или пакъ прѣзъ нощта отъ 27—28-мо число. Сега, разбира се, отстъплението би носило характеръ на бѣгство, но главната частъ на корпуса можаше още да достигне Срѣдня гора и като се събере около Стара-Загора да продължи пътя за Одринъ.

4) Отъ чисто тактическо глѣдище, въ дѣйствиата на турцитѣ на 27-мо и 28-мо число могатъ да се отбѣлѣжатъ:

а) Твърдѣ слабитѣ мѣрки за да се прѣгради пътя за спущанието на Скобелевската колона. Турцитѣ откриха движението на Иметлийската колона още на 25 число сутрента и имаха достаточено врѣме да организиратъ единъ силенъ страниченъ отрядъ, за да запушатъ пътя на излизанието въ долината. Виѣсто това, Весселъ паша испраща само слаба една частъ отъ 3—4 сотни кавалерия и единъ таборъ пѣхота, които едва на 26-то заематъ контръ-форситѣ около Иметли. Ако този отрядъ се съставяше отъ 4—5 баталиона, и ако той заемаше